

JE LIBO KOKTEJL ROMANTIKY S KAPKOU HUMORU A JISKŘENÍ?

Alice Claytonová

„Samec je sexy, má páru a je
neuvěřitelně vtipný! Nedokázala
jsem se od čtení odtrhnout.“

EMMA CHASEOVÁ,
AUTORKA SÉRIE ZAPLETENÍ

SAMEC

A man with short brown hair, wearing a dark suit jacket over a light grey sweater, is sitting on a white stool. He is leaning forward, covering the woman's eyes with both hands. The woman has blonde hair and is wearing a light grey off-the-shoulder sweater and black lace thigh-high stockings. She is sitting on the same white stool, looking towards the camera with a slight smile. The background is a plain, light-colored wall.

MLADÁ FRONTA

EROTIC

alice claytonová

SAMEC

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Montorio Doležalová

Copyright © 2014 by Alice Clayton
Translation © Jana Montorio Doležalová, 2015

*Nikdy jsem neměla to štěstí,
abych vlastnila pitbulla,
ale vždycky jsem do nich byla
malinko zamilovaná.
Tuhle knihu věnuji všem
usměvavým psím ksichtíkům.*

XOXO

prolog

Při pohledu na ty dva, jak kolem sebe krouží, aniž by vstali ze židlí, jsem se musela usmívat. Ona se na té své zakláněla a vztekle zareagovala na jakousi jeho poznámku. On jí odpověděl stejně podrážděným tónem, načež ona... si rozeprala další knoflíček u košile?

Tihle dva. V životě jsem nezažila, aby si můj bratranec Clark tolik stěžoval na nějakou dívku, a právě proto jsem byla stoprocentně přesvědčená, že tahle holka se k němu dokonale hodí. Vivian sem, Vivian tam – posledních pár týdnů jsem od něj neslyšela nic jiného.

Opřela jsem se o bar a přemítala o vášni, která mezi nimi viditelně jiskřila. Jejich slova si odporovala, ale řeč jejich těl? Prakticky se spolu už milovali, jenom o tom ještě nevěděli. On se naklonil, ona se naklonila. On zakoulel očima, ona výrazně zakroutila boky. Jejich debata byla zapálená, ale lýtka ještě víc.

Mně se lýtka nikdy skutečně nezapálila. Vlastně bych řekla, že od pasu dolů jsem byla čím dál studenější. Že by tréma? Ta je přece pro nevěsty normální, ne?

Měsíc nato jsem se měla vdávat. Po několika týdnech šílení kolem svatebních příprav jsem si dopřávala dlouhý víkend v oblíbeném B&B v Mendocinu s oblíbeným bratrancem. Potřebovala jsem si odpočinout od svého skutečného života v San Diegu. Ve dne jsem se procházela po pláži, v noci jsem sedávala u praskajícího krbu a pokoušela se představit si les, který jsem pro stromy neviděla. A samozřejmě jsem poslouchala Clarka, který mlel dokola o téhle dívce, co mu převrátila celý svět naruby. Správně jsem měla psát děkovné vzkazy za dary, které jsme už obdrželi, ale ve skutečnosti jsem byla velmi ráda za to, že mě můj staromódní, beznadějně romantický bratranec rozptyluje svým zcela zřejmým zájmem o novou holku ve městě.

Když jsem je pak sledovala, jak kolem sebe tančí, a viděla, jak jí Clark co chvíli zabloudí pohledem do výstřihu, který tak rafinovaně využívala ke svému prospěchu, uvědomila jsem si, že přesně o tomhle to má být. O tanci. Dozadu dopředu, tam a zpět. Jiskření, vzrušení.

Něco takového jsem nikdy s nikým nezažila. A poté, co jsem přistihla Clarka, jak se s touhle Vivian kočkuje, jsem taky chtěla jiskřit. Začala jsem dokonce pochybovat o tom, že se v San Diegu ještě někdy rozjiskřím...

kapitola jedna

O čtyři týdny později v San Diegu

„Takže dnes večer pozvedám číši na počest nejkrásnější dívky na světě – své dcery Chloe Pattersonové. A jejímu nastávajícímu bych radil: hezky se o ni starej. Mám totiž své známé.“

Zatímco můj otec připíjel na zdraví mně a mému snoubenci – onomu „nastávajícímu“, kterému právě před padesáti hosty na zkoušce naší slavnostní večeře pohrozil –, cítila jsem, jak se mi do tváří hrne krev. Jeho výhrůžka byla samozřejmě v mezích přijatelnosti, vyřčená jako vtip, kterým otec nevěsty častuje muže, co si má jeho holčičku už navždycky odvést. Všichni přítomní se tomu zasmáli a zvedli k nám sklenky.

Můj nastávající, Charles Preston Sappington, vstal, potřásl mému otci rukou a přátelsky ho poplácal po zádech. Nebyla to trochu moc velká herda? Ano. Byla výhrůžka mého otce myšlená skutečně jako žert? Ne.

Setkala jsem se s tátou pohledem a on na mě mrkl. Nahlas jsem se zahihňala, načež na mě matka zakoulela očima. V místnosti koulela moje matka nejslyšitelněji. V *jakékoli* místnosti. A zejména pokud se v ní nacházel i můj otec.

Ulevilo se mi, že se můžeme vrátit k jídlu. Zezadu na krku jsem ucítila Charlesovu ruku. Sklonil se ke mně a do vlasů mi vtiskl letmý polibek. „Půjdu pozdravit Nickersonovi. Hned se vrátím,“ zašeptal.

Stihla jsem políbit jen vzduch, který za sebou nechal, když odběhl, aby si potřásl s dalšíma rukama, a všimla jsem si, že nás sleduje máma.

„Neměla bys jít s ním, drahoušku?“ nadhodila s očima upřenými na mého klábosícího snoubence. On si na zkoušce naší svatební hostiny klidně klábosí!

„To si nemyslím. Ochutnala jsi to artyčokový suflé? Vynikající,“ odpověděla jsem a nabrala si vidličkou další sousto.

„Neměla by ses přestat cpát, drahoušku? Už teď jsou ti ty šaty úzké.“ Pokynula číšníkovi, aby odnesl můj talíř.

S odevzdaným úsměvem jsem odložila vidličku, jenže jsem s ní přitom nechtěně třískla, čímž jsem si vysloužila další zakoulení očima.

„Promiň,“ zamumlala jsem. Půvabně jsem si otřela rty ubrouskem, ten jsem pak složila a umístila přesně do středu svého klína.

„Nech ji na pokoji, Marjorie. Vždyť se vdává! Dneska by si to měla užít! Však víš, než plamen zhasne,“ poškádlil ji táta.

Z úst mi uniklo uchechtnutí a matčin krk zrudl o tři odstíny červené.

„Tedy, Thomasi, opravdu si nemyslím, že je vhodné takhle žertovat v předvečer její svatby. A co měl znamenat ten přípitek? Ty že máš své známé? Kristepane, kdo to má jako být? Účetní? Nějaké kancelářské krysy?“

„No tak se nemrač! To byl jenom vtip, nic víc,“ zaprotestoval táta, který si ji strašně rád dobíral.

I šest let po rozvodu, jímž se završilo dvacet dva let neustálého hašteření, ze všeho nejvíc miloval, když mohl matku pořádně vytočit. A máma mu pokaždé skočila na udičku.

Tentokrát nás oba ale překvapila tím, že vstala od stolu. „Chloe, běž za Charlesem. Neměl by s hosty mluvit sám,“ nařídila mi, a aniž by se podívala na tátu, ladně odkráčela pryč. Vysoká, elegantní a každým coulem matka nevěsty zaplula hladce do pozadí, aby se ujistila, že číšníci servírují a že žádnému hostu nic nechybí. Byla dokonalou hostitelkou, což byl úkol, který čekal i mě. Pravdu? Chtěla jsem víc toho hříšné dobrého artyčokového suflé.

Pohlédla jsem na otcovu porci a pak na otce. Táta mi s úsměvem přisunul talíř po stole. Zazubila jsem se na něj a pustila se do suflé.

„Jsi na zítřek připravená?“ zeptal se mě, zatímco jsme společně sledovali sál.

Místnost bzučela zdvořilostmi a zdrženlivým, rezervovaným smíchem. Padesát našich úplně nejvíc nejbližších přátel a příbuzných. A to byla jen zkouška. Na svatbu, která se měla konat nazítří v jednom z nejvyhlášenějších snobských klubů v San Diegu, bylo pozváno čtyři sta (čtyři sta!) hostů. Členy onoho klubu jsme byli odjakživa, ale když se mí rodiče rozvedli, matka dala jasně najevo, že nadále to bude pouze její území. Nicméně členství jí musel každoročně platit táta. Jako výživné.

„Snad jo,“ odvětila jsem s povzdechem a už poněkolikáté jsem zauvažovala nad tím, proč vzdychám vždycky, když se mě někdo na svatbu zeptá.

Všiml si toho i táta. „Copak je?“ podivil se a přes pohledný obličej mu přelétl ustaraný stín.

„Asi bych si měla jít povídat s Nickersonovými,“ prohodila jsem, jelikož máma po mně z druhé strany sálu střelila nevraživým pohledem.

Myslela to dobře. Nakonec to byla zkouška mojí svatební hostiny a já bych si měla užívat gratulací všech přítomných. To jsem si také opakovala celou cestu od svého rohového stolu do středu restaurace, kde ke mně můj nastávající natáhl ruku. Nahodila jsem šťastný, srdečný obličej, který mi necelé dva roky předtím vynesl titul Miss Zlatý stát, a když se na mě Charles, nejkrásnější mužský, jakého jsem kdy potkala, usmál, napodobila jsem ho. Objal mě jednou rukou a velmi plynule mě zapojil do rozhovoru.

Úsměv. Příkývnutí. Smích. Úsměv. Příkývnutí. Smích. Úsměv. Příkývnutí. Ach jo.

Později toho večera, po kávě a po nekonečných přípitcích (na co budou asi připíjet zítra, když už dneska vyčerpali svoje proslovy?), když se hosté začali pomalu rozcházet, jsem měla konečně klid. Máma se v davu pohybovala jako profesionálka a s úsměvem přikyvovala každému, kdo jí chválil, jak krásnou má dceru, jak krásný jsou snoubenci pár, jak krásný to byl večer... uuuuf. Úsměvy a přikyvování jí šly nejlépe.

Byl to dar, se kterým jsem se já osobně nenarodila. Dokázala jsem ho ovšem celkem slušně předstírat. Důkaz? Přece můj úsměv a moje přikyvování během předchozího dvacetiminutového rozhovoru, který se točil kolem nejlepší firmy na úpravu trávníků ve městě. Copak nevíte, že trávník se musí udržovat co možná nejzelenější i v období sucha? Nebo můj úsměv a moje přikyvování paní Snodgrassové, která dokola mlela o jisté nemravné knize, již všichni kritizovali, ale nikdo nepřiznal, že ji četl, přitom já jsem si byla jistá, že ji četly všechny přítomné dámy. Usmívala jsem se a přikyvovala dokonce i tehdy, když pan Peterson nadával na ilegální přistěhovalce, a já jsem přitom věděla, že jeho chůva není na úřadech nahlášená. Občas jsem si vážně připadala jako figurka s kývací hlavou. Naštěstí jsem za sebou měla trénink ze soutěží krásy, takže jsem byla schopná usmívat se a přikyvovat nekonečné hodiny a vypadat přitom stále zaujatě, stále příjemně, stále krásně.

Jen uvnitř mojí hlavy to tak krásné *nebylo*. V duchu jsem si představovala, co by se asi stalo, kdybych zničehonic vyskočila na stůl a začala ječet. Jak by reagovali? Byli by v šoku? Lekli by se? Smáli by se? Jak rychle by mě někdo stáhl ze stolu a jak rychle by se hosté vrátili ke své kávě?

Z myšlenek na ječení mě vytrhla máma, která byla na další obchůzce po restauraci. „Drahousku, Snodgrassovi odcházejí. Buď tak hodná a běž jim poděkovat, že přišli.“

„Ano, mami,“ usmála jsem se a přikývla. Což jsem hned nato zopakovala i před svým pohledným snoubencem, který se k panu a paní Snodgrassovým dostal dřív než já.

Když bylo po všem, ocitli jsme se s Charlesem sami před restaurací. Než Popelka nasedla do své luxusní limuzíny, chtěla svému krásnému princovi ještě popřát dobrou noc.

„Těšíš se na zítřek?“ zeptal se, přičemž mě objal vypracovanými pažemi. Ty paže i všechny ostatní části těla si udržoval vypracované hodinami tenisu, racquetballu, plavání, běhání a samozřejmě golfu. Zapálený golfista. Jelikož k tomuhle sportu lákal i mě, dala jsem se na něj také. Jak jinak. Ach jo.

„Těším se moc,“ zamumlala jsem mu do hrudníku a nadechla se jeho kolínské. Těžká.

„Řekl jsem Nancy Nickersonový, že až se vrátíme, budeš mít zájem o dobrovolnictví. Předseda výboru pro nový pediatrický křídlo v nemocnici. Tak jsem tě přihlásil.“

„No, dobře. Nevím jenom, kolik na to budu mít času. Na terapii zrovna přijali dva nové psy a potřebují pomoc s...“

„Chloe. Zlato. O tomhle jsme přece už mluvili. Tahle psí terapie je skvělá a v soutěžích krásy se ti určitě hodila, ale ty už nesoutěžíš. Vždyť jsme se shodli na tom, že je čas posunout se dál a začít nějaký nový projekt, pamatuješ?“

„Ale já s touhle organizací pracuju už od střední školy, Charlesi. A nikdy to nebylo kvůli soutěžím krásy. Pořád potřebují pomoc a já myslím, že...“

„Ne.“

„Ehm. Cože?“ užasla jsem a vzhlédla k němu s nakrčeným nosem.

Charles Preston Sappington byl vysoký. Tmavovlasý. Pohledný. Dokonalý. Seznámila nás moje matka, která s dokonalostí obchodovala. Byl to advokát. Dohadováním se živil, takže jsem se s ním nikdy ani nepokoušela přít. Těžko se budete kočkovat s nejdrsnějším obhájcem v celé Jižní Kalifornii. To vím, protože to měl napsané na destičce v kanceláři. Proto jsem se o to ani nesnažila. Jenže...

„Ty jsi mi právě řekl ne?“

„Ano.“

„Můžeš mi vysvětlit proč?“ zeptala jsem se, a když se pokusil přitisknout si mě k sobě těsněji, zatlačila jsem ho mírně do hrudníku.

„Teď ne.“

„Ale...“

„Je pozdě, zlato. Na tohle budeme mít ještě spoustu času. Teď se ale soustřeď na to, že se musíš dobře vyspat, abys pro mě zítra byla krásná.“ Jeho hlas zněl konejšivě. „Víš přece, že se hrozně těším? A po zítřku nás čekají líbanky, zlato – ta nejlepší část.“

Rukama mi sjel na záda a podařilo se mu přitáhnout si mě blíž. S povzdechem jsem spolkla svou poznámku a vnímala jen obruč, která mě tiskla k jeho hrudi. Tím myslím jeho paže.

„Dva týdny na Tahiti. Soukromej bungalov. Bikini. Nebo třeba žádný bikiny,“ zašeptal, sjel mi dlaněmi níž po zádech a popadl mě za zadek.

„Charlesi! Někdo nás uvidí!“ zděsila jsem se a rozhlédla se kolem. On se jen zasmál, očividně přesvědčený, že tím naše rozepře skončila. Nakonec, vždyť zítra se budeme brát. Ach jo.

„Běž spát, zlato. Zítra na tebe budu čekat na konci uličky. Budeš překrásná, odříkáme pár slov, nasadíme prstýnky a pak už budeš jenom moje. Není to paráda?“ zapěl, přičemž mě zvedl do vzduchu a zatočil se mnou. Pak mě opět postavil na zem a otevřel mi dvířka limuzíny.

„Je,“ dostala jsem ze sebe, mírně omámená z otočky.

„Tak tady jste! Ty, Charlesi, už upaluj. Zítra bude celá tvoje, ale dnes v noci patří ještě mně,“ zvolala s širokým úsměvem máma, která se zničehonic objevila vedle mě.

„Jistě, matko Pattersonová,“ odvětil Charles schválně, protože věděl, jak ji štve, když jí takhle říká.

Nedokázala jsem potlačit smích a máma se na mě zamračila.

„Popřej Charlesovi dobrou noc,“ vybídla mě upjatě a jakoukoli poznámku ohledně matky Pattersonové si nechala pro sebe.

„Dobrou noc, Charlesi,“ zapapouškovala jsem a natáhla se ke svému snoubenci pro polibek na čelo.

„Dobrou, dámy. Uvidíme se zítra,“ rozloučil se Charles a za šustění hedvábí a saténu nás nacpal do limuzíny.

Mámino brebentění jsem musela poslouchat celou cestu z restaurace domů, kde jsem od konce vysoké zase bydlela.

Dům rodičů. Vysokoškolská kolej. Dům rodičů. Manželův dům? Ach jo.

O hodinu později jsem už byla v pokojíku, v kterém jsem spala od svých sedmi let. Postel s nebesy. Pompony. Korunky. Trofeje. Královna krásy, vzpomínáte? Úsměv-zamávat-vzdušný polibek.

Ležela jsem na dece stulená do klubíčka, bylo mi horko a srdce mi tlouklo rychleji, než bylo normální. Nejspíš nervy z následujícího dne.

Z toho, že se vdám za Charlese, stanu se Sappingtonovou a vším, co se s tím pojí.

Na nočním stolku jsem měla naši společnou fotku z večera, kdy mě požádal o ruku. Prsten v rámečku se třpytil stejně jasně jako na mé ruce. Byl do něj vsazený největší diamant, jaký jsem kdy viděla. Až přehnaně velký. Sundala jsem si ho a položila k fotce.

S Charlesem jsem se znala jedenáct měsíců. Pět měsíců po našem seznámení jsme se zasnoubili. Hotové tornádo a Charles byl člověk, který tornády prolétal bez poskvrnky. Vlasy vždycky dokonale ulíznuté, nikde ani smítko, žádný špenát mezi zuby. To by si špenát nedovolil.

Nicméně špenát by byl nadšený, kdyby u jeho zubů dostal šanci. Charles Preston Sappington byl ta *nejskvělejší* partie. Nežadaný boháč, kterého se už roky snažily ulovit všechny svobodné ženy od San Diega po Santa Barbaru. Špenát by se asi zbláznil štěstím, kdyby zůstal uvězněný mezi jeho čistokrevnými zuby. Právě o nich snil každý malý špenátek, právě o nich vyprávěly špenátové maminky pohádky. Vysoký. Pohledný. Majetný. Z dobré rodiny. A když budete poslouchat, také se dočkáte.

Já jsem bývalá Miss Zlatý stát. On je po letech krášení a hopsání mou poslední korunkou. Takže můžu klidně zaplout do snu. Manikúra je perfektní a svatební závoj připravený. Toho tichého křiku vzadu v hrdle si nevšímej.

S touhle uklidňující myšlenkou – můj strach je naprosto trapný – jsem zhasla lampičku.

Zavrtěla jsem se. Překulila jsem se. Zavrtěla jsem se. Překulila jsem se. Zavrtěla jsem se. Překulila jsem se. Rozplakala jsem se.

Opravdu ráda bych vám teď zpětně prozradila, co přesně naklonilo jazýček vah na jednu stranu a přimělo mě utéct z vlastní svatby, jenže vím jenom to, že když jsem ráno položila chodidla na podlahu, něco bylo jinak. A nešlo jen o můj žaludek, v kterém to od tří hodin bublalo a klokotalo. Příliš mnoho artyčokového suflé? To už se nikdy nedozvím.

Prakticky odjakživa jsem snídala ovesnou kaši. Ovesné vločky, špetka náhradního sladidla, kousky čerstvého ovoce (máma upřednostňovala borůvky – antioxidanty jsou naši přátelé), to vše zalité trochou nízkotučného mléka. Když jsem se ovšem to ráno doloudala do kuchyně, spatřila jsem něco, co jsem u nás *nikdy* předtím neviděla.

Donuty.

Opravdické. Nádherné. Cukrové. Tučné. Úžasné. Donuty.

Prostě s cukrem a tukem.

Rozhlédla jsem se kolem, abych se ujistila, že jsem, ano, stále v našem domě. Na snídaňové podložce s přílborem byla jako každé ráno připravená moje miska na kaši. Pomalý hrnec byl zapnutý a v něm na mě již čekala hotová pečlivě odměřená porce. Vedle prostírání stál džbánec obsahující přesně půl šálku šedého, vodového jakože mléka.

Ale... zmínila jsem už donuty?

Když o tom tak přemýšlím, vlastně jsem se mylila, když jsem řekla, že nevím, co tehdy naklonilo jazýček vah na jednu stranu. Za tím, že jsem vyjela z kolejí, rozhodně stály donuty.

Znovu jsem si ověřila, že v místnosti není nikdo, kdo by mohl můj smrtelný kulinářský hřích dosvědčit, a přešla jsem ke koblihám naskládaným úhledně do pyramidy tak, aby jejich dobrota vynikla co nejlépe. Prohlížela jsem si ty cukrářské zázraky, ty nadýchané slasti, ty cukrové a tučné zrádce zdravé výživy – a pak jsem sáhla pro jeden vřadu, s lepicí čokoládovou polevou, naplněný zlomyslností vůči každé dietě, které jsem kdy byla vystavena.

Štíhlá jsem byla díky genům zkombinovaným s životním stylem Jižní Kalifornie. Titul Miss Zlatý stát jsem získala zčásti proto, že jsem vypadala přesně jako takzvaná „typická kalifornská kráska“. Dlouhé blond vlasy. Opálená. Vysoká; žádné výrazné křivky, spíš kopce a údolí; pevná z běhání, tenisu, pilates, jógy – co vás napadne. I přesto do mě bylo od útlého věku vtlučeno, že hubená znamená lepší, a proto se nikdy do našeho domu nedostal ani jeden jediný donut. Jasně, občas jsem je ochutnala, například na holčičím večírku u některé z kamarádek. A když mi v šestnácti došlo, že řidičák a trocha peněz našetřených z hlídání dětí poskytují svobodu jíst cokoli, příležitostně, pokud moje ústa nebyla zrovna pod dohledem, samozřejmě jsem si zahřešila. Jenže to mi popravdě vyneslo pět kilo navíc, ostrou kritiku od mámy spojenou s lekcí o zdraví a péči o tělo plus zákaz hlídání dětí.

Opakuju ale, že v našem domě jsem donut nikdy neviděla. V našem domě v mojí ruce. A pak v mojí puse. A pak... snad ještě jeden?

Asi u třetího donutu vešla do kuchyně máma s naším svatebním koordinátorem Terrancem. Podle zapištění, které vyšlo z jejích úst, byste řekli, že mě přistihla, jak v ruce třímám zakrvácený nůž, a nikoli nevinný skořicový koblížek.

Pak tiše pronesla: „Ty donuty jsou pro pomocníky, Chloe.“

Abych byla upřímná, líbilo se mi víc to zapištění. Tichý hlas u ní znamenal nebezpečí. Ani si nevšimla, jak sebou Terrance u slova „pomocníci“

trhl. To mi bylo ale jedno. Tady jsme byli každý sám za sebe. Nebo každá sama za sebe.

Normální Chloe by po takovém pokárání přikývla, omluvně by donut odložila a v tichosti by opustila místnost, přičemž by si dobře uvědomovala, že tento poklesek se zapíše na seznam hříchů v matčině mysli a někdy v budoucnu, pravděpodobně v okamžiku, kdy to bude nejméně čekat, bude vytasen proti ní. Ještě ve svých čtyřiaadvaceti jsem musela snášet matčino „promlouvání do duše“, kdykoli ho uznala za nutné. Vždycky jsem jí ho s jistým zmatkem a nepochopením tolerovala, ale kontrola, kterou nad mým životem měla – a kterou jsem jí popravdě dovolovala –, ztratila v poslední době na účinnosti.

Věděla jsem, že až budu muset později pořádně zadržet dech, abych se vecpala do svatebních šatů, neobejde se to bez uštěpačné poznámky. Ať už mě k tomu dohnalo cokoli, rozhodla jsem se vyznačit demarkační čáru – svým velkým lahodným donutem.

Narvala jsem si to kolo blaha do úst, požvýkala, přičemž jsem musela dýchat nosem, a když jsem si brala další, zazubila jsem se na ni. V žilách se mi bouřily kalorie i čtyřiaadvacet let tichého „aby ses nepotentovala, matko“. Skutečně opojná směs. Aniž bych z mámy spustila oči, polkla jsem a v klidu jsem si olízala prsty.

Jako pravá dáma nehnula ani brvou. „Terranci, mohl by ses jít laskavě podívat do obýváku? Každou chvíli tu bude kadeřnice a já si chci být jistá, že je všechno tak, jak má být,“ nadhodila s půvabným pokynutím hlavy.

Terrance potlačil smích, vzal si také jeden skořicový donut a šel, kam mu bylo řečeno.

V kuchyni jsme zůstaly jen máma a já.

„Chloe, vím určitě, že jsi nechtěla být tak nezdvořilá, jak jsi právě byla. Co si náš svatební koordinátor pomyslí? Překrásná nevěsta se cpe jen pár hodin předtím, než má být zašitá do šatů, do kterých hubne už měsíce. Takhle se můžeme jen modlit, aby z tebe nevystřelily knoflíky.“

Na to jsem si mírně, nicméně vzdorovitě řihla.

Matka se s povzdechem podívala na stůl a já jsem si přitom uvědomila, že tenhle výraz je nejmírnější ze všech výrazů, s kterými se na mě obvykle obrací. Když na mě zrovna netlačila, nebo mě netišila svým „pšt!“, nebo mi nevyčítala, co jsem udělala špatně, tak vzdychala.

Měla jsem ji ráda, ale mít ji ráda bylo někdy skutečně nad lidské síly.

„Chloe?“ řekla, když bylo po vzdychání.

„Jo?“

„Takhle odpovídá mladá dáma na dotaz vlastní matky?“

Automaticky jsem se napřímila, stáhla břicho, nadmula hrud' a hlavu zavěsila na pomyslný obláček vznášející se na vrcholu páteře. Správný postoj je koneckonců znak dobrého vychování. „Mami, je mi líto, že jsem byla nezdvořilá, a jsem si jistá, že se do svých krásných šatů vejdu.“

Pozorně si mě prohlédla. Působný obličej samozřejmě vyrovnaný, působné vlasy samozřejmě vyčesané. Nakonec krátce přikývla. „Teď se běž omluvit Terrancovi, drahoušku, a až do svatebního dortu už nic nejez, prosím tě. Tohle bude krásný den. Tolik ti to přeju.“ Nato se vydala ven, kde zahradník bezpochyby ničil její oceňované begonie, a přes rameno na mě zavolala: „Nechám ti na nočním stolku tobolek na odvodnění, drahoušku. Uvidíme, jestli to těm tvým oteklým kotníkům pomůže.“

Musela jsem se opravdu hodně přemáhat, abych svými údajně oteklými kotníky něco nenakopla. Pokud by se mi tedy vůbec podařilo své sloní nohy zvednout. Svěsila jsem ramena, slízla si z koutků úst cukr a zamířila za Terrancem a zbytkem našich „pomocníků“.

„Víš,“ řekl Terrance, „už jsem viděl *ledacos*. Jak na sebe ječí matky snoubenců, jak opilí ženiši padají do dortu... Jednou jsem dokonce viděl, jak se otec nevěsty snaží sbalit ženichova svědka.“

Zkrášlující tým jel právě na plný plyn. Jeden člověk mi vlnil vlasy, druhý mi lakoval nehty, další mi nanášel make-up a jiný doladoval mou pedikúru. Na pozadí hrála veselá hudba a veselé družičky tančily a usrkávaly Mimosu. Z našeho domu se stalo Ústředí veselky, plné neustále propukajícího ženského hihňání. Kdežto já, ta, kolem které se celá sláva točila, jsem byla připravená propuknout v pláč. Což všem ostatním očividně unikalo. Za družičky mi měly jít moje letité kamarádky – přítelkyně, se kterými jsem kdysi měla hodně společného, ale kterým jsem se v posledních měsících, kdy jsem stoupala na tento svatební vrchol, stále víc vzdalovala. Při pohledu na jejich dokonalé tvářičky jsem si uvědomila, že mi na nich ani za mák nezáleží. Mé ponuré nálady si všiml jenom svatební koordinátor.

„A viděl jsem i spoustu nervózních nevěst s velkou trémou,“ pokračoval Terrance, který se ke mně sklonil, přičemž se vměstnal mezi dva nehtové specialisty a jednoho vizážistu. „Nechceš mi říct, co se děje?“

Terrance byl skoro dva metry vysoký úžasný chlapík nacpaný do bot číslo pět, které musely mít šíleně vysokou podrážku. Měl karamelovou pleť, tenké dredy a obrovské charisma a už deset let plánoval svatby

všem předním osobnostem vyšší společnosti v Jižní Kalifornii. Osobně si vyslechl, jak si svou svatbu představuju, a bojoval za mě ve chvílích, kdy jsem své názory podržovala přáním své matky. A jak vyšlo najevo, viděl i věci, které ostatní neviděli – nebo nechtěli vidět. Poznal také, že za slzy, jež mám na krajíčku, nemůžou čerstvě nalepené umělé řasy, které se mi nepodařilo natočit.

Od okamžiku, kdy jsem vstala z postele, jsem měla pořád stažený žaludek. Nebyly to ale nervy. Královnu krásy jsem dělala od svých čtyř let, takže nějaké podivné chvění v břiše by mě nerozhodilo. Jenže teď se mi žaludek stahoval s každou hodinou víc a víc a ani zbytek těla nebyl docela v pořádku. V uších mi zvonilo. V prstech na rukou i na nohou mi brnělo. Jazyk jsem měla úplně zdřevěnělý. Do očí se mi neustále hrnuly slzy. Měla jsem zrychlený tep, vlhké ruce a v krku zaseknutá slova, která se se mnou doslova rvala o to, abych je pustila ven.

Děsivá slova. Jako *Ne*. A *dost*. A *zastavte to*.

To jsou ale jenom nervy ze svatby, že ano? Jenže najednou moje tréma nebyla jen zdánlivá. Dopadla na mě jako balvan a úplně mě zmáčkla. To je ale normální, že ano? To přece neznamená, že se celé moje tělo vzpírá a brání, že se snaží dát najevo jistou pochybnost... že ne?

„Asi potřebuju jen chvilku klidu,“ dostala jsem ze sebe a honem zavřela ústa, aby z nich neuniklo ani slovo navíc. Sotva jsem dýchala.

Dusím se. Dýchej. Dusím se. Dýchej. *Prosím tě, dýchej*. A... Neudržela jsem se.

Terrance na mě pohlédl a poslal zkrášlující tým pryč. Kadeřnice mi honem připevnila poslední sponku a na vlně pomerančového džusu a šampaňského odpluly v rychlosti i družičky. Zůstala jsem sama.

Schovala jsem si hlavu do dlaní a brečela. Jako každá správná nevěsta, že ano? Připadalo mi, že je to špatně. Všechno to bylo špatně. To nebyly nervy, to byla panika. Celou mě zaplavila a chtěla dát průchod tomu, co vřelo uvnitř mě.

Vtom do místnosti vstoupila matka a spustila: „Můžeš mi laskavě vysvětlit, proč tvých pět družiček, dva nehtoví specialisté a vizážista jsou právě teď na dvorku a napájejí se Mimosou?“

A jak jsem tam tak seděla, v celé své kráse a v krinolíně obalené tafetem, konečně jsem jí naservírovala slova, která jsem celou dobu vařila. „Já si Charlese vzít nechci.“ No páni. *Páni*.

Zažili jste někdy okamžik, kdy se zdá, že slova zůstala viset ve vzduchu? Jako bych v hrobovém tichu slyšela jejich ozvěnu. Pozvedla jsem hlavu a uviděla lodičky s otevřenou špičkou. Jeden z podpatků právě

zuřivě klapal do tmavých teakových parket. Pohledem jsem vyjela výš po opálených vypracovaných nohách ke kolenům, která se *teprve* začínala vrásnit, k šedobílé lněné sukni, broskvové hedvábné zavinovací blůzce, přes rubín, smaragd a diamant k rtěnce od Chanel (Rouge Coco Shine, děkuji pěkně) až k vytřeštěným zeleným očím zvýrazněným více než trochou podráždění.

„Co prosím, mladá dámo?“ zeptala se a její rysy poprvé zahalil stín znepokojení.

Znepokojení nad tím, jak se cítím? Nebo nad tím, že bych mohla zničit její dokonalý den? Odpověď jsem, bohužel, znala.

„Já si Charlese Prestona Sappingtona vzít nechci.“ Panejo, to je fajn pocit.

Ach jo. „Chloe, mohla bys mi říct, o co ti jde?“ zeptala se zase.

A já jsem jí zase, pěkně procítěně, odpověděla: „Já si Charlese Prestona Sappingtona vzít *nechci*! Ani dneska, ani nikdy jindy.“ Jakmile jsem ta slova vyřkla nahlas, moje tělo okamžitě zareagovalo. Páteř se mi narovнала tak, jako by z ní rázem spadl onen tíživý balvan, a hlava se mi na neviditelné šňůrce zvedla třicet centimetrů nad tělo.

Kdybych byla v továrně, napsala bych to na kus lepenky, vyskočila bych s ní na stůl a mávala jí ve stylu Normy Raeové.

„Fajn. Nechápu, co to s tebou dnes je, ale začínám se malinko zlobit.“

Malinko? Tady máš k tomu tvému zlobení pár slovíček navíc.

„Já si Charlese Prestona Sappingtona vzít *nechci*. Ani dneska, ani nikdy jindy.“

To mě potentujte, je mi čím dál líp. Hlava jako by se mi vznášela půl metru ve vzduchu, lehká jako peříčko. A panejo, já se usmívám? Sice mírně, ale usmívám se.

Totěž se nedalo říct o mámě. „Tohle mi musíš vysvětlit,“ nařídila, a sotva jsem otevřela ústa, vyhrkla: „a jestli to řekneš ještě jednou, tak...“

Nahlas jsem se rozesmála. V koketním latinskoamerickém rytmu jsem zopakovala: „Já si Charlese Prestona Sappingtona vzít *nechci*. Ani *dneska*, ani *nikdy* jindy.“ Na závěr jsem se zhoupla v bocích tak prudce, až mi na hlavě poskočily sepnuté lokny.

„Teď už toho mám tak akorát dost!“ vyštěkla máma. „Okamžitě se dej do kupy. Máme barák plný lidí a já nechci, aby byli svědky nějakého kolapsu.“

„Kolapsu?“ zasmála jsem se. „Myslím, že radši půjdu na vzduch. Jo, čerstvej vzduch mi udělá dobře,“ zahihňala jsem se a úsměv se mi

roztáhl od ucha k uchu. „Čau matko.“ Skočila jsem si do kuchyně pro kabelku a klíčky od svého kabrioletu. Kabriolety se hodí jen na jednu věc, a tu jsem právě zoufale potřebovala. Na provětrání. Jedeme.

„Nic takového neuděláš, Chloe. Chloe, poslouchej mě!“ ječela za mnou, když jsem s chichotem vyběhla z předních dveří. Týjo, kolapsy jsou vážně rychlé. Vklouzla jsem za volant svého BMW, nastartovala, a než se máma dostala ven z domu, vystřelila jsem po příjezdové cestě pryč.

„Volám Charlesovi!“ vyhrožovala, zatímco jsem jako šílená mávala svému zkrášlujícímu týmu na zadním dvorku.

„Já si Charlese Prestona Sappingtona nevezmu. Ani dneska, ani nikdy jindy!“ zakřičela jsem, tentokrát operním hlasem na melodii *Ódy pro radost*.

Se sklopenou střechou a hudbou na plné pecky jsem bleskurychle opustila naši čtvrt, vybrala ostře několik zatáček a zamířila na dálnici. Na sobě jsem měla stále noční košili a na hlavě připnuté lokny.

Bod pro: Chloe, dceru své potentovaný matky.

Máma mi volala na mobil, a to sedmnáctkrát za sebou. Pak volal i Charles. Čtrnáctkrát za sebou. Potom můj otec. Jednou. Všechny jsem je nechala spadnout do hlasové schránky. Textových zpráv každou minutou přibývalo. Ani jednu jsem si nepřečetla. Po chvíli bezcílného ježdění jsem skončila na pláži. Sedla jsem si do písku, sundala si sponky z vlasů a vystavila svou tenkou noční košili sluníčku. Prsty jsem si projela zvlněné lokny a bylo mi úplně jedno, že jsem si tak do nich vetřela písek.

Sledovala jsem jakousi čtyřčlennou rodinku, která šla do vody. Máma, táta, junior a juniorka. Cákali na sebe, hráli si ve vlnách, mámě to v bikinách slušelo a táta vypadal také k světu. Když se děti později pustily do stavění hradu z písku, rodiče se začali líbat. Tátova ruka docestovala až k mámině zadku a pořádně ho stiskla, načež se máma rozesmála a na oko ho po ruce plácla. Děti si všimly, že se rodiče líbají, a předstíraly velké znechucení, přitom se ovšem smály. Pak máma s tátou popadli svoje drobečky a všichni se šli ještě jednou vykoupat.

Dobře vypadající pár. Dobře vypadající děti. Šťastná rodinka. To, co je krásné na pohled, *nemusí* být nutně falešné. Jenže v mém okolí to tak platilo. V naší rodině byli všichni krásní, ale neustále se hašteřili. Moc dobře jsem věděla, že co se navenek jeví jako krásné, uvnitř může být zruďné. Veškerou energii, kterou máma vkládala do hašteření s otcem,

zaměřila po rozvodu na mě a starala se o to, abych byla vždycky a všude nejlepší. Taková matka manažerka. Ambiciózní a odhodlaná. Nikdy se znovu nevdala, nikdy nešla na rande a dost zahořkla. Nestalo se to jen tak přes noc, ale stalo se to.

A můj život s Charlesem by vypadal podobně. Ale ne hned. Zpočátku by to bylo krásné. Před očima jsem měla svůj život nalinkovaný tak, jako by se už stal. Sňatek s Charlesem by mi poskytl všechno, po čem jsem podle své výchovy měla toužit. Pohledného manžela. Nádherný dům. Každé dva roky nové auto. Členství v tom správném klubu pro snoby. Pozici v každém společenském výboru. Tři děti narozené v přesném rozestupu dvou let. Později povinné „zákroky pro maminku“, kdy bych se podrobila plastice břicha a prsou, aby všechno bylo přesně tak, jak „má“ být. K tomu dovolenou v létě, o Vánocích a o jarních prázdninách. Kdo by si přál víc?

Jenže já jsem chtěla *míř*. Chtěla jsem o tolik míň. A přestože jsem po celou dobu slýchala hlásek, který se mě ptal: „Opravdu to chceš?“, až do chvíle před pětáctyřiceti minutami jsem ho ignorovala. Krásné vede k hašteření, hašteření vede k rozvodu a rozvod vede k zahořklosti. Nestojím o krásné, abychom se poté rozešli. Nechci zahořknout. Chci mít svoje navždy. Toužím po lásce, při které by to jiskřilo, z které bych omdlávala, nebo šlela. A pokud se máme hádat, tak se budeme hádat, ale nebudeme se hašteřit. Hašteření je ze všeho nejhorší.

Začal mi znovu zvonit mobil. Charles. Vstala jsem, oprášila se a došla na kraj vody. Pak jsem telefon hodila co nejdál do Pacifiku.

Vrátila jsem se do auta a zamířila k tátovi domů.

Moji rodiče se rozvedli, když jsem byla v prváku na vysoké. Byla jsem už dost velká a nemusela jsem si vybrat, s kým budu. Neoficiálně jsem si ovšem víceméně, z čehož se časem stalo více, zvolila tátu. Pohodáře, který mě do ničeho nenutil, s objetími neotálel dlouho a se smíchem už vůbec ne. U táty jsem byla docela jiná dcera. *Nehrb se, narovnej se, ovoce je jako dezert nejlepší* – tyhle a další podobné poznámky máma chrlila úplně automaticky. Kdežto od táty jsem slýchala spíš: *moc ti to tam slušelo, přistě je porazíš, tygrice; švestky si dáš, až budeš větší – jen běž a dej si toho Big Maca*.

Táta mě miloval a to bylo celé. Takže kam jinam bych měla jet uprostřed kolapsu hledajíc bezpečné útočiště?

Když jsem k němu dorazila, nebyl doma. Zaparkovala jsem za domem a schoulila jsem se v houpací síti na zadní verandě. Snažila jsem